

заклинань та чаклунських примовлянь. Показали їм цілющі рослини, розкрили їм ковальське мистецтво та письмо.

Тоді шість інших архангелів почали Другу небесну війну, бо Люцифер змішав кров людей з ангельською та відкрив жінкам таємні знання. Рафаїл зв'язав братові руки й ноги та зіштовхнув його в п'їтму пустелі Дудаель. Сем'язу та інших ангелів подолали та зачинили під пагорбами Землі. А жінок і дітей занепалих ангелів убили. Так мали остаточно винищити зло.

Але зло й далі залишилося частиною цього світу, тому треба провести Третю небесну війну, щоб на полі бою раз і назавжди вирішити питання добра і зла.

Розділ 1

Відколи на моєму боці Феліція, відчуваю покращення з дня на день. Я випила чаю, з'їла хліба й твердо тримаюсь за переконання, що Стар і Тіціанові нічого не бракує. Ангели зазіхали лише на мене, а якщо вони думають, що я ключниця, то бай-дуже. Хай собі думають. Я братиму участь у їхньому випробуванні, якщо в такий спосіб зможу захистити свою сестру. Забороняю собі згадувати про Кассієля. Утім біль та зніяковілість через власну легковірність знову й знову прокрадаються до моєї голови.

На щастя, упродовж наступних днів я буду в камері сама. Інших полонених забрали. Куди — я не знаю. З одного боку, це добре, бо можу відпочити й набратися сил, а з іншого — погано, бо залюбки б із кимось

посварилася і побилася. Лиш для того, щоби подолати свій страх і розчарування. Тож мені залишається все тамувати в собі.

Невдовзі після відвідин Фелі Марко приніс мені штани. Я втратила будь-яке відчуття часу й не знаю, скільки днів сплило з моменту мого ув'язнення — два чи десять. Він просунув їх крізь ґрати.

— Маю передати тобі вітання, — шепоче він, щоб не почули інші вартіві. — Батько більше не випускає її з дому, але я маю переказати тобі, що не варто перейматися.

Я киваю у відповідь. Як же так? Я впустила до нашої вітальні ангела. Впустила його у своє серце й наразила брата й сестру на небезпеку. Усе, за що боролася, — втрачено. Моя свобода, але передусім гроші, а разом і можливість для Стар і Тіціана покинути місто. Це факти без прикрас. Тепер я сиджу в камері під Палацом дожів і чекаю, доки ангели знайдуть інших дівчат, потрібних для випробувань на ключниць. Чи не цілує зараз Кассіель котрусь із них так, як цілував мене? Мені поза спиною іде мороз. Я була самотня — це єдине пояснення, чому йому довіряла. Це пояснення, але не вибачення. Бо його немає. Не розумію, як хтось може бути таким беземоційним. Байдуже — людина то чи ангел. Якби могла, то особисто привела б тих живодерів до собору Святого Марка, аби вискубли їм пір'я.

Не встиг Марко зникнути, як я беззвучно зводжуся з долівки й продовжую свої тренування. Маю знову набратися сил так, щоби вартіві цього не помітили. Отож беруся щодуху віджиматися від підлоги, присідати або бігати на місці. Щойно з'явиться крихітна

можливість утекти, я нею скористаюся. Чи Феліція ще колись повернеться? Можливо, вдасться її вмовити принести мені зброю. Я чіпляюся, спираючись спиною, на загразовані двері й підтягую вгору зігнуті ноги. Це вперше я вдячна матері за кількогадинні тренування, які доводилося проробляти в дитинстві. Довгими й передусім самотніми годинами в цьому смердючому підземеллі уявляю собі, що вона готувала мене саме до цього. Я просто проходжу свою програму, й це жене з голови будь-які думки про того жалюгідного ангела.

Пізніше лежу під ковдрою й прислухаюся до звуків, що мене оточують: стогін інших ув'язнених, плачі, крики тих, кого катують десь у підземеллях. Якби хтось запитав мене, я б заприсяглася, що ті ангели третирують полонених. Імовірно, бо ангели не хочуть бруднити свої пальці об нас. Довкола мене непроглядна пільма, що, схоже, лиш підсилює звуки. Увечері вартіві гасять факели, й у камерах так темно, що здається, наче тебе поховали живцем. Голова наповнюється вереском та криками про допомогу, займаючи там кожнісіньку клітину. Такими ночами мене охоплює страх, що я збожеволію. Попри холод, який виділяють вологі мури, по спині стікає піт. Я завжди вважала себе хороброю, але з кожним днем і кожною ніччю, які тут проводжу, це уявлення про себе потроху ламається, і я сягаю меж того, що можу витримати. Тут ніколи не западає тиша, і я мушу постійно бути насторожі. Мене дратує ця втома. Дозволяю собі лиш час від часу подрімати впродовж дня.

Ніколи вночі. Уявлення не маю, як довго я протримаюся. Хоча зі мною більше не тримають інших

полонених, та й тепер, коли я трохи відновилась, вони не мали б становити для мене загрози, утім справжня небезпека тут — вартові. Не можу не помітити їхніх хтивих поглядів, коли вони приносять мені поїсти чи спостерігають, коли я поспіхом миюся. На відміну від інших ув'язнених, я молода та ще й зі всіма зубами. Час у підвалі не зламав і не перетворив мене на звіра, що повзає по підлозі. Питання тільки, як довго це триватиме. Моє волосся скуйовдилось, а шкіра свербить від шкідників у брудній соломі. Якби я тільки знала, що мене чекає. Непевність — це найгірше, й вона мене виснажує.

У замку бряжчить ключ і переводить мене у повну бойову готовність. О такій порі в камері нема чого робити. Двері штовхнули, й почулося тихе скрипіння.

— Як справи в моєї красуні сьогодні? — Рікардо — це найогидніший та найнав'язливіший вартовий з усіх. За кожної нагоди він робить уїдливі зауваження або ж намагається мене торкнутися. Попри сморід, який огортає мене, відчуваю кислий піт, яким тхне від нього. Вартовий ставить ліхтаря в солому і цим лишень мізерно осяює мою камеру. Я спостерігаю за ним крізь склеєні вії. Його зуби — то коричневі пні, а одяг він вочевидь прав востаннє ще до вторгнення. Обличчя в Рікардо грубої кості, погляд порожній. Він зачиняє за собою двері, але не прокручує ключа й підходить ближче. — Ну-бо, розважмося удвох, — випалює. — Я вже давно чекаю на таку нагоду. — Долинає дзвінкий, збуджений сміх, його долоня квапиться вперед і вже тягне за мою ковдру. Я відпускаю її і напружуюся. Він нахиляється й кладе свою

брудну долоню мені на живіт. Мене починає нудити, але я проковтую той гіркий присмак. Тієї миті, коли він береться вовтузитися біля моїх штанів, широко розплющую очі й заціджую йому кулаком у лице. Рікардо звиває від несподіванки. Схоплююсь на ноги. Якщо мені вдасться пройти повз нього, то, можливо, дістануся до дверей. Рікардо, розпалений від люті, кидається на мене. Попри свій занедбаний вигляд, він неймовірно сильний. Мабуть, напихається поживою ув'язнених. Чолов'яга усією вагою притискає мене до стіни, і я видихаю, коли той налягає обличчям на мої щоки.

Його дихання смердить, наче гнилі нутроці риби на ринку, і я мимоволі виблювую.

— Отож опиратимешся, — бурчить він. — Мені це подобається. — Вартовий розмахується і заряджає мені кулаком у живіт. Скручуюсь від болю, утім підіймаю ногу вгору. На жаль, не влучаю в ціль, але впираюся коліном у його стегно. Штурхан перекидає його на землю і я перестрибую через нього. Не встигаю навіть дістатися дверей камери, як його м'ясисті пальці хапають мене за щиколотку й тягнуть назад. Падаю на тверду кам'яну долівку, і зогнила солома зіткнення не пом'якшує. Біль прокрадається від кінчиків пальців на ногах до голови. Я зі стогоном перевертаюся на бік і вдаряюся плечем об залізні ґрати. Черговий стусан влучає мені в обличчя, розривається моя брова, й по щоці стікає кров. Відбирає дух, але змушую себе не втрачати свідомість, надзусиллям вчіплююся в його ногу, коли той замахується вдруге. Перед очима усе розмите, бо око набрякає. Рікардо з кректанням падає

на спину, коли я рвучко підтягую його ногу до себе, і починає волати.

«Я маю змусити його замовкнути, перш ніж почують інші вартові», — думаю в тумані свого стугонливого черепа. Попри біль, сідаю на нього й притискаю рукою його горлянку. Я тисну й тисну, доки він не починає хрипіти.

До мого вуха надто пізно долинає скрипучий звук позаду. Надто вже велика лють до цього відразливого чоловіка, тож я втратила пильність. Приходжу до тьми аж тоді, коли мене відривають від нього.

— Ти, брудна повіє! — реве мені хтось у вухо, і за якусь мить швиргає об стіну. Інший вартовий хапає мене і вдаряє по обличчі. Раз, двічі, тричі. Я хапаю ротом повітря і намагаюся захиститися долонями. Мене тримають за руки. Долинає сміх і мені знову гатять у живіт.

— Ти нас за дурнів маєш, мерзото? — лукаво запитує ще якийсь чоловік. Намагаюся визначити, скільки вартових зібралось в моїй камері. Проти скількох я можу боротися, скільки часу зможу боронитися? Вони не просто мене віддупцюють. На якусь хвилину я вдаю, наче здаюся. Хватка довкола рук відразу ж послаблюється.

— От і добре, — чую ще один голос праворуч від себе. — Ліпше не боронися.

Я заглядаю крізь набряклі повіки. Їх троє разом із Рікардо й вони залишили двері відчиненими на шпарину. Якби я могла туди дістатися...

Один з чоловіків смикає мене за штани, інший пожадливо хапається за мої груди. Від страху і відрази я на якусь мить залякла.

Які тварини! Штани зісковзують донизу. Я виймаю ногу, і перш ніж той тип, який стоїть навколішки біля мене встигає торкнутися моєї шкіри, я заряджаю йому коліном в обличчя. Він з криком падає назад і вдаряється об ліхтар, що стоїть на долівці. Солома відразу ж займається і все поринає у чад. Правим ліктем другий чоловік дістає прямісінько у горлянку. Рікардо намагається квапливим сованням ніг погасити вогонь і на якусь мить відволікається. Я підстрибую до дверей камери й відразу ж опиняюся у темному проході. В одному кінці помічаю світло, утім роздумувати, куди мені бігти, часу не надто багато. Так чи інакше в мене мало шансів. Але краще я вже вистрибну з вікна Палацу дожив, ніж дозволю цим чоловікам силувати мене. Мої босі стопи ляскають об вимащену кам'яну долівку, я звертаю за риг і молюся, щоб той хід не вів у якийсь глухий кут.

Мені треба стишитися, але з грудей виривається хрипке дихання і надто голосно відлунює у вухах. Найпевніше, один з ударів травмував ребро, бо кожен подих — то пекельний біль. Я ненадовго зупиняюся й опираюся на коліна. У мене тремтять ноги. Але я не можу дозволяти собі перерв. Якщо ті чоловіки мене знайдуть, то скористаються мною і вб'ють. Кваплюся далі й опиняюся біля сходів, що ведуть униз. Чую позаду себе вигуки. Вони мене вистежили.

Не залишається іншого вибору, окрім як зійти східцями вниз. Можливо, я дістанусь катакомб. І, може, там є якесь сполучення з бібліотекою. У мені жевріє неймовірна надія. Сходи закінчуються в іншому проході, обабіч яких видніються двері камер. Тут теж охають,